

Otakar Adámek - Let' dál, pilote

"Tak od začátku, Aleši," řekl Johan Führmann a vyklepal na klávesnici číslo obrazu ve dvacáté čtvrté sekvenci. V sále se rozzářil holografický záběr vnitřku kabiny marského přistávajícího člunu. Otevřely se dveře a dovnitř chvatně vlezl Jacek Hadyma a Barbara Topolová. Oba herci měli na sobě pouze slipy, žena navíc tričko, byli bosí.

"Jednička," zabručel Führmann, označkoval záběr velkou zelenou číslicí jedna a zalistoval stisknutím tlačítka v projekci scénáře, která visela ve vzduchu vpravo dole před ním.

Aleš Brixi neřekl nic, pouze potáhl slámkou z krabičky, ve které měl horký čaj. Führmann počkal, až první záběr skončí a zmáčkl několik kláves.

"Dvojka."

Byl to detail Hadymových rukou, které se v rychlém sledu dotkly knoflíků na řídicím pultu.

"V pořádku," kývl Aleš.

Střih. Ocelově šedé oči Hadymy se pevně upíraly na projektor dat, mužná tvář vyjadřovala to co vždycky: situaci mám pod kontrolou. Dramatičnost chvíle herec připomínal pouze pohyby svalů sevřených čelistí.

Kamera odjela na polocelek, aby prezentovala Hadymovu chlupatou hruď, vzápětí se stočila vlevo. Bíle tričko Barbary se v rychlém sledu napínalo a klesalo. Její krásná tvář, rámovaná světlými vlasy, obrácená k Jackovi Hadymovi, vyjadřovala strach, obdiv, lásku.

Aleš Brixi byl už dost dlouho filmovým poradcem, aby dokázal odhadnout další pořadí záběrů. Situace žádala další detail. A skutečně, modré, široce otevřené oči Barbary se zvětšily, zářily sálem pronikavou modří jako dvě lampy.

Johan Führman nespokojeně sykl.

"Lorin ji špatně nasvítila, řasy vrhají stín na tvář."

Barbara měla dlouhé a husté, na konci zahnuté řasy. Aleš si dlouho myslel, že jsou umělé.

Pootevřené rty ženy se trochu chvěly. Rychle otočila hlavu, až se jí dlouhé vlasy rozlétly, podívala se z okénka dvířek.

"Běží k nám," vykřikla.

"Teď dáme otevírání vrat," zamumlal Führmann. "A řídicí panel."

"Ne, ne," houkl Aleš, rukou ukázal na projektor dat nad řídicím panelem. "Už tam máš grafiku startovací rampy, ale teď Hadyma teprve zapíná elektromotory podvozku. Prolistuj snímky projektoru. Musí na něm tři zelené šipky, co ukazují směr kol a čísla, udávající rychlost pohybu."

Johan Führmann nereagoval, nehybně se skláněl nad panelem ovládání holografie. Záběr doběhl, zastavil se a nehybně svítil ve vzduchu.

"Johane!"

"Rozsviť," nařídil Aleš lodnímu počítači.

V hale zaplálo luminiscenční světlo, vydávané stěnami a stropem. Aleš se sklonil nad mužem. Nedýchal, pod bradou měl malou bublinku krve. Současně uslyšel komáří pištění, jehož výška pomalu klesala. Teprve teď zahoukala siréna. Její táhlé naříkání rozechvělo vzduch, vdíralo se pod kůži, dusilo myšlenky.

"Dekomprese!" zakřičel na zápěstí jeho levé ruky osobní computer. "Utíkej ven!"

Vedle dveří odskočily na podlaze víka záchranných kapsulí, jako panáčci vyrostli ze země skafandry. Aleš během tří sekund pochopil několik věcí. I když to bylo neuvěřitelné, Ohnivým drakem proletěl mikrometeor, porušil hermetičnost obalu kosmické lodi a zabil režiséra Führmanna. Jeho vlastní život závisí na tom, jak rychle opustí sál. Ve stavu beztlíže to nebylo lehké, ale magnetizace podlahy ještě fungovala. Byl pět metrů od dveří, když hluk přešel z komářího pištění do vlčího vytí, které přehlušilo i sirénu, u stropu začala vířit jinovatka, byl dva metry daleko, když strop zapraskal a vytí pokleslo do výhružného basu. Už cítil chlad vesmírného prostoru, vítr unikajícího vzduchu mu čechral vlasy, ve spáncích mu divoce zabušila krev. Přestal dýchat, chňapl po stojanu, na kterém visel rozevřený skafandr, chtěl se odrazit ke knoflíku dveří, ale bylo pozdě. Z horní části dveřního rámu vyjela ocelová deska a rychlostí půl metru za sekundu zakryla dveře, pod podlahou cvakly čelisti, které desku spojily

s páteří lodě. Chytil se na prsou, za chvíli se mu začne vařit krev v žilách. Postavil se zády ke skafandru, s námahou do něj vstoupil, vsunul ruce do sendvičové látky. Jeden chybný pohyb a zemře. Ale nebezpečí v něm probudilo kosmického profesionála. Byl osm let pilotem a s ulehčením zjistil, že jeho tělo nezapomnělo nic z drilu, kterým prošlo.

Jako nestranný pozorovatel přihlížel, jak ruce vytáhly zipy na stehnech a od rozkroku ke krku, nasadily přilbu, stlačením kláves na hrudním panelu oživily skafandr. Tlak na skráních povolil, vdechl hustý vzduch, páchnoucí silikonovým olejem.

Cítil, jak se skafandr, stále upnutý ve stojanu, chvěje, uslyšel úder povalených židlí. Kosmická loď najednou ohlušivě zařvala, jak okraje díry v plášti povolily pod tlakem unikajícího vzduchu, zvuk se dal spíš vycítit z vibrací stěn než uslyšet, protože poslední pascaly atmosféry přitom unikly do kosmického prostoru, zmlkla i siréna, a bylo ticho.

Teprve teď si uvědomil, že už minutu hledí do zrcadla na svoji tvář. Byla bledá, přes potem orosené vysoké čelo a husté obočí se vpravo táhla až k čelisti bílá jizva. Kaštanové vlasy měl rozčuchané, hnědé oči zastíral závoj překvapení. Ústa a hranatá brada ztratily svoji obvyklou pevnost, pouze nos s hrbolkem uprostřed nedával najevo, že na něho zapůsobily poslední události. Tvář třicetiletého muže, který vyskočil Cháronovi ze člunu.

Nahmatal na hrudi tlačítko a přepnul skafandr na plný pracovní režim. Krystaly zorníku se metamorfózou změnilly z televizní obrazovky, na kterou vnitřní přilbová kamera promítala obraz tváře, v čiré sklo, stojan tiše zmizel v podlaze. Rozhlédl se. Světlo stále svítilo. Z oparu uprostřed místnosti zářily dlouhé štíhlé nohy Barbary, kterými končil záběr číslo deset. Johan Führmann svým pádem na podlahu naposledy zmáčkl klávesu režijního pultu.

"Jak to vypadá, doktore?" zeptal se svého komputru. "Odvysílal jsi S.O.S.?"

Počítač chvíli mlčel.

"Ano," ozval se konečně jeho baryton.

Aleš nepostřehl váhavost v jeho hlase. Vykročil dopředu a teď stál nad svým mrtvým přítelem. Nyní ležel na zádech, neživé oči upřené k díře ve stropě, kterou si vesmír odnesl jeho duši.

"Tak kde je havarijní četa?" zavrčel podrážděně Aleš. Otočil se ke dveřím. "Co jsi zjistil od lodního komputru?"

"Nemohu se v tom vyznat, do řídicí sítě pronikly další dva palubní komputery a oba žádají po hlavním počítači plné kompetence. Priority jsou promíchané..."

Aleš ztuhl. Nikdy neslyšel o tom, že by v praxi vznikl kompetenční spor mezi hlavním a záložním komputerem.

Byl to černý sen všech komputerových logiků, ti začínali právě od kompetence definovat axiomovou síť každého počítače. Dalším takovým základním kamenem činnosti komputru byla definice člověka a definice programovaného komputru.

Kosmolet patřil k nejsložitějším celkům, které kdy člověk vytvořil, počítač najednou kontroloval milióny funkcí a vydával několik tisíc povelových impulsů za sekundu výkonným jednotkám nejrůznějšího druhu, a stačil jediný chybný impuls, aby se lodí rozlehly výbuchy a rozzářily plameny požárů. Jako bývalý pilot věděl, že Ohnivý drak má celkem osm komputerů, ze kterých každý je schopen řídit loď. Hlavní a pět záložních je umístěno v pozemské atmosféře uvnitř lodi, dva záložní komputery třídy Kelvin jsou spojeny klimatizačním kanálem s prostorem kolem kosmoletu a pracují plným svým objemem pouze v teplotách od tří do sto dvaceti stupňů kelvina.

"Které počítače se dohadují s hlavním?" zeptal se napjatě.

"Oba Kelvinové."

"Jaké je tedy poškození lodi?" zachrptěl.

"Pouze dvacet osm místností nebylo poškozeno. Vnější kryogenní systém je zničen, umělé magnetické pole nelze obnovit."

Aleš ohromeně mlčel. Neuměl si představit průběh havárie, při které se uvnitř Sluneční soustavy při běžném kabotážním letu srazí moderní třístáticetitisícitunová kosmická loď s meteorovým rojem, který ji prostřílí jako řešeto.

"Spoj mě s velitelskou sekcí!"

Odpovědělo mu mlčení.

"Nikdo tam není, že Alfa?" ironicky oslovil přes svůj osobní počítač hlavní komputer Ohnivého draka.

"Kapitán František Strouhal a hlavní pilot Arpád Bálint ve velitelské sekci jsou mrtvi, pane. Žádný člen posádky nepřežil. Je mi líto."

"Prosím, abyste určil hlavní komputer, pane," ozval se znovu Alfa.

Aleš Brixi se zamračil. Zkoušejí na něm nějaký test? Ale zavrhl tento nápad při pohledu na Johanovo tělo.

"Jsi ty nebo některý Kelvin poškozen?"

"Ne, pane."

"Do odvolání bude loď řídit pravoboční Kelvin."

"Kelvin Alfa, pane," uslyšel Aleš hlas s pražským přízvukem. "Loď není stabilizovaná pro změnu letu."

Aleš se zarazil. Bez stabilizace není navigace a komunikace, říkal jeho starý učitel Dušan Labaj.

"Přejdi na havarijní program, urči poškození lodi a srovnej se všemi záložními komputery svoji paměťovou banku. Začni letovými koordinátami, svoji řídicí činnost porovnávej se závěry ostatních komputerů, v případě odchylek nejednej a ohlas se. Udej mi podmínky pro stabilizaci letu."

Aleš se nadechl.

"Je vedlejší místnost hermetická?"

"Ano, pane, tam průstřel zvládla autohermetizace."

"Vyčerpej z ní vzduch, a pak otevři dveře."

Zaposlouchal se do hučení vývěvy.

"Kdo přežil? Ukaž mi na holografii místa, kde jsou živí lidé."

Nohy Barbary zmizely, nahradil je velký model lodí. Ohnivý drak měl bokorys podobný francouzskému klíči nebo palcátu. Hlava byla dvěma příčnými řezy rozdělena na tři části. V čelní stacionární byla řídicí sekce, navigační a observační kabina, hlavní ležrová děla, antény. Střední rotační část obsahovala obytnou sekci, při nulovém nebo malém zrychlení se pohybovala kolem osy a vytvářela na svém obvodu umělou gravitaci.

Zadní stacionární třetina zajišťovala biotechnickou obsluhu obytné části, byly v ní umístěny nádrže kapalného kyslíku, dusíku, vody, generátory nezávislé na chodu hlavního motoru, zpracování odpadů, vzduchové hospodářství, sklady potravin, automatická kuchyně.

Za hlavou loď pokračovala tubusem, v jehož první části byly sklady pro přepravovaný náklad, ve druhé zásoby paliva. Končil menší hlavou, kterou tvořily hlavní a manévrovací motory. V případě katastrofy bylo možné přední a zadní hlavu lodi oddělit, přední část byla schopna manévrování, protože měla zabudovány čtyři motory na tuhé palivo.

Jako eben černý plášť modelu zprůsvitněl, Aleš vnikal pohledem hlouběji a hlouběji do lodi.

"Modře jsem označil vzduchotěsné místnosti, červeně místnosti, kde jdou živí lidé," ozval se Kelvin Alfa.

Aleš Brixi strnule stál a díval se na červeně blikající krychličky. Byly pouze dvě.

Jednou bylo bývalé skladiště, kde stál, druhou kabina nouzového přežití o několik desítek metrů dál k hlavním motorům. V tubusu bylo takových kabin osmnáct a umožňovaly posádce přežít i v případě zničení přední části lodi.

Za jeho zády zasyčel vzduch, ocelová přepážka vyjela nahoru. Otřesen rozsahem katastrofy vyklopýtal ze dveří. Ale v hloubi duše stále nevěřil tomu, co hlásily počítače, jeho znalosti a zkušenosti popíraly, že by mohla být během zlomku sekundy těžce poškozena loď třídy Golem. Díky nesoustředěnosti dvakrát položil nohu mimo pás háčkových rohoží a vzlétl ke stropu.

Za pět minut stál v hlavní spojovací chodbě, která procházela celým tubusem až k hlavním motorům. Opravárenské roboty hermetizovaly chodbu přednostně, právě končily svoji práci v posledních dvou sekcích.

Konstruktéři Ohnivého draka počítali se zásahy mikrometeorů i přesto, že loď vybavili dálkovými detekčními zařízeními, ležrovými a maserovými děly, raketami proti meteorům.

Opravu pláště lodi vyřešili tak, že mezeru mezi vnitřním a vnějším pláštěm vyplnili tekutým metaloplastikem, který při styku s vakuem tuhl. Velmi nepravděpodobné větší průstřely opravovaly roboty.

Konečně stál před dveřmi kabiny nouzového přežití. Protože v ní bylo vakuum, počkal, až Kelvin Alfa vyčerpá z oddílu chodby vzduch. Ocelová přepážka vyjela nahoru. Uvnitř nad podlahou ležely dva skafandry. Klekl vedle nich, obrátil na záda první. Uviděl Barbařinu tvář mokrou od slz, s bublinkami krve, která jí vytékala z nosu. Žila, jeho osobní komputer se vyladil na vysílač jejího skafandru a on slyšel přerývané vzlyky.

Otočil na záda druhý skafandr a hleděl do obličeje mrtvého Jacka Hadymy. Vzduch, stále dávkovaný ze vzduchové lahve, tiše syčel a pokrýval tvář muž krystalky ledu. Hadymovi se nepodařilo zavřít skafandr kvůli hloupé maličkosti - do zipu se mu dostal cíp košile a zasekl jej tak, že jezdcem nešlo pohnout v žádném směru.

"Půjdeme," řekl tiše a uchopil ženu za paži.

"Zůstanu s ním," vyhrkla uplakaně.

"Už mu nepomůžeme."

Pomalů jí zvedl a když vzlétla, přitlačil ji na podlahu, aby se zachytila podrážkami v háčkové rohoži. Ve dveřích se ohlédla. Byla to pravděpodobně první skutečná smrt, se kterou se za dvacet dva let života setkala.

Rychle postupovali chodbou vpřed. Teprve po dvaceti metrech se zeptala:

"A ty jsi kdo?"

"Bixi."

Zastavili se u vchodu do obytné sekce s kabinami pro posádku a cestující, spojovacím uzlem, dvěma salóny, jídelnou. Sekce nyní nerotovala, byla pevně zaklesnuta do stacionárních částí lodí. V salónech neobjevili nikoho. Teprve když přišli do jídelny, pochopili, proč většina posádky a cestujících zemřela. V jídelně, kde se shromáždilo dvacet lidí na oslavu dne založení Federace, došlo rovněž k úplné dehermetizaci. Mrtvá těla se vznášela všude kam pohlédli.

Barbara vykřikla, zahlédl bílé bělmo jejích vytřeštěných očí, a vyběhla ven. Mlčky chvějící se rukou počítal. Dvacet šest lidí, všech osm členů posádky a osmnáct cestujících.

Pokud jsou skutečně mrtví kapitán a pilot, jsou on a Barbara jedinými živými bytostmi na lodi.

Vrátil se na chodu. Barbara si něco šeptala.

"Chci se probudit, chci se probudit!" uslyšel, když přišel blíž. Položil jí ruku na rameno. Vykřikla.

"Nesnesu další mrtvé. Zaveď mě k živým."

Vydali se chodbou k řídící kabině. Těla kapitána Strouhala a hlavního pilota Bálinta visela ve vzduchu, vedle nich splasklé skafandry, které si nestačili obléct.

"Zavři oči," řekl tiše.

Mlčky stál nad hrobem svých přátel. S Frantou Strouhalem letěli osmkrát Mars, dvakrát Merkur... s Arpádem třikrát nebo čtyřikrát Jupiter, vícekrát Mars. V době, kdy pilotoval kosmické lodi, poznal několik desítek pilotů, nejen ze Středoevropské federace, ale i z USA, Sovětského svazu, Číny a jiných států. Nikdy o tom s nikým nemluvil, ale cítil se stejně dobrý nebo lepší než většina z nich. U Franty Strouhala a Rusa Arkadije Kuprova ten pocit neměl, při každém letu s nimi se něco nového naučil. A teď je Strouhal mrtev. Vztekla se ohnal po obláčku třásní z umělé hmoty, které dekomprese odtrhla z pěnového obložení stěn. Dusil ho knedlík beznaděje a bezmoci. Barbara se mu udiveně dívala do tváře.

"Dvacet jedničko, pojď dovnitř," otočil se rychle k montážnímu robotu, který dezaktivován čekal ve výklenku chodby, upevněn ke stěně silnými kleštinami. Byl to běžný model Marsyas, jakých sloužilo na kosmických lodích tisíce - svými šesti ocelovými nohama, které nesly trup, a čtyřmi klepety, zasazenými do hlavohrudí, připomínal pavouka nebo kraba.

"Převáž těla do skladiště číslo osm, upevni skafandry do pohotovostní polohy."

Čelisti uvolnily své sevření, na robotově těle zazářila mozaika kontrolní signalizace.

Ozvalo se několik bouchnutí, jak tlakový vzduch vyrazil z trysek na trupu, a krab vlétl do pilotní kabiny.

"Huf, huf huf huf," uslyšeli odtud odfukování jeho manévrovacích trysek.

Ze dveří vyplula obě těla, která krab postrkoval vzduchem. I když se robot snažil udržet je uprostřed chodby, několikrát narazila o stěnu. To Alešovi připomnělo, že loď stále není stabilizovaná a rotuje. Vstoupil do pilotní kabiny a usedl do křesla kapitána. Barbara váhavě vešla za ním.

Aleš nikdy nepilotoval loď třídy Golem, ale když se rozhlédl kolem sebe, zjistil, že řízení je řešeno v planetárním standardu. Pilot všechny manévry lodi nejprve simuloval na displeji před sebou, pokyny počítači dával hlasem, klávesnicí nebo dvojitém kniplem, umístěným vedle opěradla křesla. Pohyby lodi mohl sledovat v holografické projekci.

Hlavní počítač manévry schvaloval a prováděl. Přímé ruční řízení bylo také možné, pokud pilot překlopením červené páky vyřadil počítač z účasti na rozhodování. Postupoval rychle a systematicky. Přelétl na displeji snímky okolí lodi. Do hloubky 400 tisíc kilometrů se nepohyboval žádný předmět, ohrožující její bezpečnost. Protimeteorová obrana? V pořádku. Hermetičnost? Obnovena. Zamyslel se. Před půl hodinou mluvil s Kelvinem Alfou. Nedal mu nějaký příkaz?

"Doktore, splnil Kelvin všechny mé příkazy?"

"Nejsem vybaven pro sledování činnosti komputery o tři řády většího, ale podle jeho vstupů do banky dat myslím, že ano. Ovšem ..." odmlčel se Alešův osobní komputer, "... měl tě informovat o podmínkách pro stabilizaci lodi, byl to tvůj výslovný příkaz, a to neudělal. Vypadá to, že pochybuje o tvých kompetencích jako velitele lodi."

"Ti programátorští kretění," zavrčel Aleš Brixí. "Kelvine Alfo, ukaž mi projekci kosmoletu."

Displej zobrazení souřadnicové křivky, objevil se žlutý flíček Slunce, tečky planet a červený bod, znázorňujícího Ohnivého draka. Plná čára, vedoucí od Neptunu kolem Saturnu a Marsu ukazovala jeho dosavadní cestu, přerušovaná čára cestu, po které by letěl, nezměnil-li by směr. Přerušovaná čára protínala Slunce. Aleš začal prsty do opěradel. Tušil to. Tušil, že Drak je navigován ke Slunci. Let ke Slunci je za dané konstelace planet výhodný z hlediska energetické bilance, značně zvyšuje rychlost bez použití motorů. Pak stačí v pravý čas malá korekce a loď proletí kolem Slunce, které ji svou přitažlivostí odkloní do cílové oblasti. Předklonil se. Jeho navigátorský cit mu našeptával, že něco není v pořádku. Loď už byla velmi blízko Slunce, před dvěma dny protála oběžnou dráhu Venuše.

"Navrhni korekci."

Počítač Kelvin Alfa odpověděl okamžitě.

"Vektor šest set šedesát giganewtonů ihned kolmo na směr letu. Ale oprava manévrovacích motorů není ukončena. Mám také potíže s udržením parametrů plazmy v reaktoru hlavního motoru."

Aleš sevřel rty. To má být řešení situace, provedené hlavním počítačem? Rychle vytákl na klávesnici několik zadání. Data se objevila na obrazovce.

"Spočítej to, Doktore."

Osobní komputer byl skryt v rukávu skafandru a nemohl proto použít své optické senzory.

Přes anténu skafandru se rádiově napojil na elektronickou síť lodi, přečetl si údaje a na stejném displeji zobrazil výsledky. Brixí na ně chvíli chmurně zíral. Pak vstal a přešel ke stěně, do které bylo od stropu po podlahu zapuštěno několik stovek prvků ručního ovládání. Strhl několik plomb u nápisu Komputery, zmáčkl tlačítka.

"Kdo bude řídit loď?" zakřičel Doktor.

"Ty!"

Osobní počítač na Alešově zápěstí se ohromeně odmlčel.

"Ty jsi vypnul komputery?" ozvala se nedůvěřivě Barbara.

"Jsou poškozené."

"To není pravda. Chceš nás zabít! Ty, ty..."

Priskočila k Alešovi a začala mu bušit pěstmi do prsou. Ve stavu beztlíže měly její úderky jen malý důraz, ale stačily, aby na hrudním panelu vypoily

fyziologické funkce skafandru. Aleš zalapal po dechu, nohy mu vypadly z háčkové rohože, ocitl se nad podlahou.

S námahou strhl z ramen přilbu, nadechl se chladného vzduchu z kabiny. Natáhl ruku k Barbaře.

"Sundej mě."

Pohodila hlavou a přeběhla ke stěně.

Prudkými seknutími rukou do prázdna uvedl své tělo do pohybu k podlaze. Vstal, chytil ženu za ruce.

"Komputer Kelvin Alfa stále pracuje, řídí běžné procesy, provádí opravy. Ale zablokoval jsem jeho rozhodování o pohybu lodi. Má teď volný stupeň šest."

"Kdo tedy bude řídit loď?"

"Já pomocí osobního komputery."

"Ty?!" Dala do hlasu vrcholné opovržení. Pak si uvědomila, že na hlavě má stále přilbu a mluví s ním přes mikrofon skafandru. Sundala si ji, zablýskly modré oči. Ukázala na Aleše pravou rukou, aby svým slovům dodala důraz: "Ty, ty... ty se hodíš tak akorát na řízení džípu na Marsu. Víš, že ti vzali licenci pilota. Ihned zapoj komputer!"

Díval se na její hezkou tvář, na které zaschlo několik bublinek krve. Před tím, než se s ní seznámil, nevěřil, že existuje taková filigránská krása. Dokonce i teď, s rozmazanou rtěnkou a poškrábaným make-upem byla nádherná. A byla si toho dobře vědoma.

Nadzvedl ji za boky a vyhodil z kabiny do chodby.

"Zavři," řekl zasmušile.

Když Doktor zavíral dveře, dolehl k Alešovi z chodby Barbařin výkřik plný beznaděje.

Věděla, že teď ji čeká smrt.

Aleš se zamyslel. Možná, že opravdu zahynou jeho vinou.

Znovu nařídil testy všech počítačů na palubě. Sám začal studovat poškození manévrovacích motorů. Za devět minut lodí otřásla detonace.

"Dekomprese v reaktoru, teplota klesá na 101 tisíc stupňů Kelvina. 98 tisíc, 95 tisíc,

90 tisíc...", lhostejně odpočítával počítač.

Za chvíli bylo po všem, tlak a teplota v termonukleárním reaktoru hlavního motoru byla na nule a počítač nasadil generátor elektrického proudu. Aleš se opřel o opěradlo a tupě se zahleděl na displej. Ušklíbl se. Za dvacet dnů teplota a tlak zase prudce vzrostou, a potom se loď rozplyne ve sluneční hmotě.

Uplynulo pět hodin. Aleš se vypořádával v těžkém protiradiačním skafandru z motorové sekce. Vlasy měl spleené potem, oči ho pálily, svaly se mu třásly vyčerpáním. Nebyl zvyklý pracovat ve stavu beztlaku a teď tři a půl hodiny montoval nový kabel v elektroinstalaci manévrovacích motorů. Měli štěstí, že unikající plazma nezasáhla nosnou konstrukci lodi a žádný z motorů. Vyklouzl ze skafandru, ve vzduchu na sebe natáhl kalhoty, košili a boty. Jestli roboty dokončí opravu do dvou hodin, dokáže loď stabilizovat a pomocí manévrovacích motorů vychýlit z kurzu na Slunce tak, že je nezasáhne korona.

Mohl sice odpojit obytnou sekci od lodi a s využitím jejích motorů se vzdálit od kosmoletu nebo odletět raketoplánem, ale obě tělesa měla v poměru ke své hmotnosti příliš slabé motory. Byli by vystaveni příliš dlouho slunečnímu záření, stálo by je to život. Loď ještě obsahovala osm záchranných modulů, každý pro deset osob, ale byly konstruovány pouze pro rychlé opuštění kosmoletu s minimálními možnostmi korigovat let.

Měli pouze jedinou šanci - odklonit směr letu Ohnivého draka jeho manévrovacími motory.

U obytné sekce potkal na chodbě Barbaru. Byla oblečená v tenkém bílém dresu, který kopíroval každý detail jejího štíhlého těla. Uviděla ho a rozesmála se. Chytila jeho paži.

"Pověz, kde jsi byl na flámu? U starého Lucifera omrknout náš flek?"

Ucítil v jejím dechu alkohol. Objala ho, dolehlo na něho její měkké tělo.

"Ty krasavče," zakňourala a pohládila mu prstem jizvu na ušpiněné tváři, "že se ti líbím?"

V obličejí se mu nepohnul ani sval, ale cítil, jak mu buší srdce. Obešel ženu, vstoupil do pilotní kabiny a napil se fyziologického roztoku číslo 5, aby neusnul. Po setkání s Barbarou ho ani pít nemusel. Teď mohl jen čekat, svařování metaloplastických vláken kabelů a kontrolu obvodů ovládaly roboty několikanásobně rychleji než člověk.

Dvě hodiny uplynuly, montáž stále nebyla dokončena. Zadal Doktorovi data a sledoval na obrazovce, jak se červený trychtýř možné trajektorie stále více zužuje, až se z něho stala křivka, protínající okraj slunečního kotouče. Loď už nebylo možné žádným manévrem odklonit od Slunce.

"To je konec," zašeptal.

Tupě pohlédl na obrazovku, na které naskakovaly zelené ornamenty, charakterizující připravenost šesti manévrovacích motorů k provozu. Pozdě. Když zemřel na Merkuru Miodrag Bulatovič, zůstal po něm aspoň hrob, pomyslel si. Mozek líně obracel myšlenku. Kde vlastně nyní je ta zatracená planeta?

"Ukaž mi polohu Merkuru," zabručel apaticky.

Ano, je to jen malá skvrnka na velkém slunečním terči, a co má být? Kdyby tak mohl zpomalit let, že by navedl loď na oběžnou dráhu kolem Merkuru! Přelétl očima údaje o pomocných motorech, krev mu zabouřila v žilách. Rychle s počítačem provedl výpočty.

Šlo by to! Ale co dále? Oběžná dráha Merkuru se dotýká sluneční korony. Jeden oběh kolem planety přežijí, ale co pak? Po půl hodině dalších výpočtů a dálkové kontrole raketoplánu zůstal nehnutě sedět. Jeho tvář byla pokryta maskou únavy, ale v očích mu svítily jiskry. Boj pokračuje. Vyskočil a vyběhl z kabiny. Barbaru našel u baru, nedaleko ní se pohupoval její skafandr. Ležela na zemi, jednou nohou objímala stojan židle. Nohavici měla vyhrnutou nad koleno, krátké světlé chloupky se leskly v luminiscenčním světle. Rozpačitě se usmívala, zřejmě konečně zapoměla, kde je. Zvedl bezvládné tělo, s obtížemi ženě oblékl skafandr a odnesl ji do pilotní kabiny.

Za chvíli byl i on ve skafandru, připoután ke křeslu a připraven k manévru. Pro jistotu spustil kontrolní program. Ale jeho osobní počítač Doktor, spojený s řídícím pultem dlouhým bílým kabelem, plnil předstartovní přípravu bezchybně.

Ohnivý drak na obrazovce se pohnul, Aleš současně ucítil tlak z pravé strany. Obrovská loď se pomalu otáčela pomocí trysek svých motorů zádi ke Slunci, aby se pokusila zpomalit svůj let. Velká červenobílá kola náměrných křížů se k sobě blížila, dotkla se, oscilovala kolem sebe, až na obrazovce zářila pouze červená barva.

"Zapni to, Doktore. Ale nepusť osu, jinak jsme v pekle."

Loď se rozechvěla, síla tahu je vmáčkla do křesel. Náměrný kříž se rozkolísal, ale bílé rysy kmitaly kolem červených. Ohnivý drak měl jako kabotážní planetolet mimořádně silné manévrovací motory. Ale dost silné na to, aby zachránily třístátřicetitisícitunového Draka před pádem na Slunce? Byl to bláznivý podnik, do kterého se pustil. Byl si toho vědom. Možná, že přehlédl dvě tři lepší řešení, ale šlo o čas.

Gravitace probírala Barbaru z podřimování. Aleš právě promítl na obrazovku Merkur, snímáný venkovní kamerou a zvětšil ho přes celou plochu, a tak žena uviděla velký žlutý srp planety, pokrytý hnízdy kráterů, na okraji obrazovky si mohla přečíst charakteristicky Merkuru: průměr 4 879 km, průměrná hustota 5,4 g/cm³, teplota na straně, obrácené ke Slunci 420 - 690 K, na odvrácené straně 10 - 160 K, tlak atmosféry z hélia, argonu, neónu a xenonu 10-5 Pa, tíže na povrchu vzhledem k Zemi 37 %, hmotnost vzhledem k zemi 5,5 %.

Z okraje obrazovky veplul do zorného pole obrovský žlutý koláč, jehož pronikavou zář komputer elektronicky odfiltroval jen s obtížemi. Barbara nezřetelně zamumlala nějakou kletbu a opět zavřela oči.

Operátor Řídicího střediska kosmických letů v severomoravském Šenově Alois Martínek měl už sedm hodin převedeny letové charakteristiky třiceti devíti aktivních lodí federace na vedlejší obrazovky. Spolu s velitelem Rolfem Sikorou a pěti pracovníky zíral na hlavní, pět metrů dlouhý a tři metry vysoký displej, na kterém se převalovala počítačová projekce Ohnivého draka. Údaje o Draku nyní dodávalo pět astronomických družicových observatoří, které byly nejbližší lodi,

stále podrobnější informace poskytovaly federální a americká základna na Merkuru. Lano informačního toku, kterým byl Drak spojen prostřednictvím meziplanetární telekomunikační sítě se Zemí, bylo přerušeno ve chvíli, kdy Ohnivý drak zahájil manévr pro plánovanou korekci letu, a už se ho nepodařilo svázat. Všechny údaje o kosmoletu byly získávány z objektů mimo lodi.

Simulační zkouška, která měla zjistit příčiny chování Draka, skončila bezvýsledně, dat bylo příliš málo. Velitel střediska Rolf Sikora znechuceně odhodil soupis možných poruch na dvou hustě opsaných stránkách. Leo Hlinecký, jež patřil ke konstrukčnímu týmu Draka, jediný hledal vznik závady mimo loď a poukazoval na to, že v záznamech oběžné stanice Venuše Eros 2 jsou náznaky meteorového roje v blízkosti letové dráhy.

Všichni věděli, že v sázce jsou životy 26 lidí a kosmolet za pět miliard grošů.

"Ještě pět hodin mají čas k tomu, aby zapnuli hlavní motor," zabručel Leo Hlinecký.

"A když jim nefunguje?" zeptal se Alois Martínek.

Rolf Sikora začal hledat v operačním grafu odpověď.

"Pohnuli se!" vykřikl Martínek.

Dvacet tři páry očí se upřelo na obrazovku.

"Tryskami ke Slunci?" zeptal se Sikora. "Máme na Erosu 2 už připraven k odpálení variantní program dalšího letu?"

"Ano, veliteli. A vyhlásil jsem vysílací klid v oblasti mezi Zemí a Sluncem."

"Teď! Před dvanácti minutami se stabilizovali! Pálíme na ně ze všech hlavních, odpovídají, máme je i na ležru, jsme na maximu informačního toku."

A tak zatímco dvacet dva členů střediska ohromeně studovalo na holografické projekci Draka v levé části sálu střediska rozsah poškození lodi, jediný Alois Martínek uviděl, jak z manévrovacích motorů kosmoletu vytryskly gejzíry plazmy a loď se podle údajů ležrových zaměřovačů začala pomalu, metr po metru přibližovat k Merkuru. Nalistoval v operačním grafu možnosti postupu při poškozených hlavních motorech a podíval se na digitální hodiny u stropu. Podle komputru střediska to v této chvíli ještě může dopadnout dobře, ale za půl hodiny by bylo na manévr, který právě prováděl Ohnivý drak, pozdě. Piloti lodi se dostali do oblasti sekundových intervalů v rozhodování.

To znamená, že nyní musí spoléhat pouze na lodní komputery a sebe sama, Země jim v rozhodování nepomůže, protože rádiový nebo ležrový signál letí ze Země k Merkuru přes některou orbitální stanici Eros na oběžné dráze kolem Venuše dvanáct minut.

Aleš se podíval doprava, bylo to silnější než on. Barbara seděla v pilotním křesle s koleny pod bradou a dívala se na obrazovku. Měla ušlechtilý profil, vysoké čelo, krátký rovný nos, výrazně vykrojené rty, malou bradu. Ostentativně o sebe nedbala, přestala používat kosmetiku, vlasy měla neučesané, místy ještě spleené bublinkami krve ze zranění nosu, které utrpěla včera při havárii. Kývala se ve stavu beztíže nahoru a dolů, s bosými chodidly zastrčenými pod popruh křesla, tiše si něco prozpěvovala.

Vstal a přešel za ni. Nevěnovala mu pozornost. Z obrazovky se smála mužná tvář Jacka Hadymy. Před dvanácti hodinami se jim ozvala Země. Když potvrdila Alešův postup jako správný, čekal, že se mu Barbara omluví za své chování. Čekal marně. Na to byla příliš rozmazlená svými ctiteli a lidmi, se kterými se jako královna krásy a potom jako filmová herečka stýkala. Nebo byla tak vykořeněná smrtí svého přítele? Odmítla videofonní rozhovor se svým manažerem, s reportérem české televize, pouze si na fónii vyměnila několik slov s matkou.

Sedl si zpět do svého křesla.

"Přines nám něco k jídlu," řekl důrazně.

Vrhla na něho rychlý pohled, vypnula obraz, obula se a kupodivu vstala a odplula.

"Jak to vypadá venku?" zeptal se osobního komputru, upevněného svorkami na pultu a stále spojeného s elektronikou lodi bílým kabelem.

"Houstne to. Intenzita toku částic je jedenáct miliónů protonů na centimetr čtvereční s energií částic tři sta tisíc elektrovoltů. Roste také radiace na

palubě. V periferní elektronice začínají vypovídat první spínače z amorfního chalkogenidového skla."

Pevně sevřel pravou rukou opěradlo křesla. Ze všech pěti Golemů Středoevropské federace měly pouze dva prostory pro posádku a počítače odstíněny proti sluneční záření na ekliptice Merkuru - Brněnský drak a Dračí dech. Oba tyto kosmolety byly nákladní, používaly se současně s automatizovanými slunečními plachetnicemi k dopravě selénu z Merkuru na Zemi.

Ucítil teplou vůni Barbary. Podala mu krabici s nápisem "Slepičí polévka, uzené s bramborovou kaší, zelný salát, kaštanové pyrė." Naklonil se, vsunul krabici do šterbiny u podlahy, druhou rukou chytil odlétající Barbaru za kotník pravé nohy.

"Zase jsi nic nejedla. Zůstaň, sníme to spolu."

"Pusť," kopla nohou. "Tak pusť mě! A už na mě nesahej."

Ztuhl, povolil sevření. V rozpacích se sehnul, vyjmul z boxu ohřátý oběd. Vytáhl z obalu papírové plató, na kterém byla nalepena uzavřené vanička s polévkou a krychlová sousta, potažená molekulární fólií, rozpustnou ve slinách. Mlčky se z násosky napil polévky, pak se pustil do uzeného a kaše. Dvakrát na něho kradmo pohlédla.

"Je mi špatně, nemohu jíst bez přitažlivosti," řekla bezvýrazně.

Nereagoval, dojedl, strčil obal oběda do odpadního kontejneru. Do dalšího brzdění zbývalo šest hodin. Byli už v dosahu přitažlivosti Merkuru a šlo o to, změnit budoucí eliptickou oběžnou dráhu kolem planety co nejvíce na kružnici.

Zmáčknutím několika číslic na klávesnici vedle opěradla prolétl na obrazovce funkční režimy obytného modulu, vyvolal povelové schéma rotačního programu. V rychlém sledu vyznačil komputru činnosti k provedení, zmáčkl start. Na obrazovce se objevila projekce obytné části lodi, všechny tři sekce určené pro pobyt posádky, byly zaklesnuté do sebe jako vždy, když loď měnila kurs. Komputerový obraz byl vytvořen z hypotetického pozorovacího bodu, vzdáleného sto metrů od lodi, kolem kosmoletu svítily hvězdy. Zdálo se, že se přední kulová hlava lodi o něco protáhla, a skutečně, nyní již měla vejcovitý tvar, už byly zřetelně vidět dvě šterbiny mezi sekcemi. Od biotechnického vrchlíku se oddělil plochý válec rotační části a od té zase stacionární navigační sekce.

Na obrazovce naskočily zelené čtverce, potvrzující bezchybné dokončení činnosti a detail rotační části, která se pomalu začala otáčet. Obrovský válec o průměru šedesát metrů a výšce deset metrů zrychloval svůj pohyb, ale protože současně počítač zvyšoval výkon elektromagnetického ložiska, nevznikaly rotací žádné vibrace.

Jeden zelený čtverec červeně zablikal, vzápětí se ozval Alešův osobní počítač:

"Generátor všechno neutáhne, je přetížen o dvanáct procent."

"Napumpuj do ložiska rotačního válce tekutý vodík a vypni elektromagnet."

Červená barva zhasla.

"Doktore," kývl hlavou k Barbaře.

Osobní počítač pochopil a promítl obraz lodi na obrazovku hlavního pilota, před kterou seděla Barbara.

Aleše nepřekvapovaly skoro telepatické schopnosti jeho osobního komputru. Patřil k té generaci, která žila s komputrem na zápěstí od malička. Jak dorůstal, dostával doktor stále dokonalejší čidla, paměti, operační jednotky a obal, s tím stavebnicový systém počítal, ale byl to stále ten počítač, který dostal do postýlky jako dvouletý chlapeček. Od šesti let mu začal říkat Doktor, protože věděl všechno líp.

Barbara neobratně prolétla kolem, otočená k němu zády. Kopáním nohou se snažila dostat do svislé polohy, pod bílou trikotáží se chvěly svaly jejích stehů. Narazila ramenem do polstrované stěny, náraz jí vyrazil dech. Zasténala, opatrně se odrazila k východu.

Vstal, aby jí otevřel dveře.

"Nedotýkej se mě," zašeptala zuřivě.

"Chtěl jsem ti jen pomoci."

Pohrdavě se usmála.

"Ještě teď cítím na sobě zpocené ruce mužů na party, večírcích, premiérách. Všichni nejprve chtějí jen podat ruku, pomoci u dveří."

Zůstal stát, dokud se za ženou nezavřely zásuvné dveře, kterými vyletěla na chodbu.

Stále zapomíná, že tato herečka byla jako idol krásy zvyklá na jiný život, než létat v beztláči někde na oběžné dráze Merkuru. A muži s ní jednali určitě zdvořileji než on.

Zamyšleně přešel před obrazovku, na okamžik se ponořil do svých nejvnitřnějších pocitů, které daly směr jeho jednání po katastrofě. Kdy mu zalezla pod kůži chuť bojovat do poslední kapky krve? Nebylo to náhodou tehdy, když obrátil Barbařin skafandr a uviděl její krásnou bezmocnou tvář? Pohládl si prstem jízvu na obličej. Jeho vinou na Merkuru zemřel člověk. Možná, že teď na Merkuru jeho zásluhou si jiný člověk život zachrání.

Otočil se a rychle přistoupil ke dveřím. Má nejvyšší čas pořádně prohlédnout v hangáru raketoplán a nacvičit si přistání na dýze. Potřásl hlavou. Mohl by to dokázat, a kromě něho ještě čtyři pět pilotů, ale bohužel nestačí jenom umět virtuózně pilotovat, je to proveditelné s velkou porcí štěstí.

Zaťal zuby. Dokáže to, musí to dokázat. Barbara nesmí zemřít!

Osmý den po havárii se Aleš zamračeně díval v řídicí sekci na boční displej číslo osm, který určil pro údaje o Slunci. I středisko potvrzovalo, že sluneční aktivita roste a Merkur se i při její normální hladině pohyboval na okraji sluneční korony.

Vyvolal si na obrazovku zdravotní data Barbary. Srdce, krevní oběh, citlivost na magnetické pole, rychle listoval ve stovkách záznamů, testů, měření, záběrů. Červený obdélníček objevil pouze u srážlivosti krve, akomodace očních čoček a pohyblivosti kloubů palců na nohách. Nyní jako velitel lodi měl možnost vidět na snímcích Barbaru tak, jak ji viděli lékaři při prohlídkách. Ale nezdržoval se její nahotou. Vyšel z globální počítačové projekce jejího těla, vnikl uprostřed stehna dovnitř její nohy a kličkoval svalovými snopy, cévami a nervy hlouběji a hlouběji. Na pravé straně obrazovky se zobrazovaná data slila do rozmazaného obdélníku. Uvnitř stehenní kosti zpomalil, projížděl kanály kostní dřeně. Zapojil standardní model člověka a s uspokojením kývl hlavou - všechny odchylky byly v normě. Kdyby se podíval na vlastní dřeň, nebyla by to po dvanácti letech v kosmu žádná velká sláva, a to už prodělal tři transplantace. Stejný průzkum provedl u srdce. Pokud elektromagnetické zatížení nepřesáhne trojnásobek dosavadní úrovně, měla by se Barbara v pořádku dostat na základnu: Je to sice mnohonásobně vyšší hodnota než ta, při které lékaři na Zemi doporučují kardiakům omezit fyzickou námahu, ale na druhé straně je Barbara mladá a zdravá.

Větší starosti mu dělal psychický stav ženy. Od chvíle, kdy před šesti dny na čtyři hodiny vytvořil umělou přitažlivost, začala zase dbát o svůj vzhled, podle údajů Kelvina Alfy občas vypila bujón a snědla pár kousků piškotu nebo sušenek. Ale skoro ji neviděl, vyhýbala se mu. Několikrát ji zavolaal a požádal o pomoc, ale dělal to jen proto, aby ji vytrhl z letargie. Pokud dobře pochopil těch pár slov, která mu řekla, měla problémy s nosní přepážkou, myslela si, že ji má zlomenou a že to deformuje její nos. Ovšem on nic nezpozoroval.

Pohládl si jízvu na tváři, pohlédl na obrazovku sedm, kde komputer počítal jednu sekundu termináře za druhou. Za hodinu naposledy zastaví Ohnivého draka, navede jej na oběžnou dráhu kolem Merkuru.

A co on, jak obstojí při svém patnáctém přistání na Merkuru? Nepotřeboval se dívat na svoje fyziologické a biochemické charakteristiky, znal je z paměti z doby, kdy se snažil zjistit proč ztratil kontrolu nad výsadkovým člunem a způsobil jeho nekontrolovatelný pád do pánve Caloris Basin. Záchraná skupina přiletěla za čtvrt hodiny, ale pro Miodrana Bulatoviče už bylo pozdě, zemřel na dekompresi.

Přivřel oči a před ním se znovu rozvířila změť obrazů: nemocniční pokoj, tvář jeho přítelkyně Leny, jejíž rty modulovaly slova "lidský vrak", plaché pohledy přátel a známých po osvobozujícím rozsudku, který jej formálně zbavil podezření, bezvýrazné tváře ředitelů firem, kde žádal o místa pilota, kteří se před chvílí dozvěděli z obrazovky počítače o jeho posledním letu. Ale to vše nebylo nejhorší. Mezi planetární letce se dostal díky své klidné sebedůvěře, podložené inteligencí, rychlostí úsudku a reakcí.

Od chvíle, kdy otevřel oči v lékařském kontejneru, a uvědomil si, že jeho mozek vydal jeho rukám chybné povely a člun proto ztratil stabilitu, cítil, že z poloviny zemřel, protože pozbyl víru v sebe. Dodnes mu ten pocit zůstal, už nikdy si nevěřil jako dříve.

Smutně se usmál, pohlédl na své vlhké dlaně. Možná, že dnes zemře z té druhé půlky.

Protože ještě nikdy neslyšel o pilotu, který by přistál se zemským raketoplánem na Merkuru.

"Ukaž mi Barbaru, Doktore," řekl.

Obrazovka blikla, objevila se na ní řídicí kabina číslo dvě, umístěná v rotační sekci.

Odtud řídila posádka kosmolet během plynulého letu, umožňovalo to omezit její pohyb ve stavu beztlíže na 10 - 15 %. Barbara seděla schoulená v křesle, s nohama skrčenýma pod sebou. Oblečená byla v huňatý preparovaný šedý svetr z vlny a modré trikotové kalhoty. Přepnul rychle na zadní kameru a přelétl obrazovky. Na všech bíložlutě svítil velký srp Merkuru, pokrytý několika velkými ostrovy neštovicových kráterů. Aleš poznal kráter Hun Kal, Filippi, Lotte 2, Praha, Ken Follet.

"Budeme brzdit. Barbaro, přijď do centrály."

Podrážděně pohodila hlavou, vlasy jí zavířily kolem hlavy, musela si je rukou přičísnout.

Zpočátku ho překvapilo, že se ani nezeptala na přílet záchranné lodi, ale potom zjistil, že několikrát denně komunikuje s jeho Doktorem a zjišťuje si podrobnosti o letu. Trochu se pobavil - teprve včera tak přišla na to, že všechny veřejné prostory lodi jsou neustále monitorovány kamerami a záběry archivovány. Nechala si promítnout několik snímků, kde byla v kabině nouzového přežití s Jackem Hadymou nahá, a nařídila, aby počítač snímky smazal. Samozřejmě ji neposlechl. Trochu její obavy chápal, operátoři televizních společností se už několikrát dokázali dostat do databanky šenovského Řídicího střediska kosmických letů. Hodně soukromých stanic by dalo tisíce grošů za záběry svlečené Barbary. Skvělý materiál pro vyděrače.

Červená kontrolka, která svítila v řídicí kabině vždy, byl-li někdo napojen na televizní okruh, Barbaru vyprovokovala k odchodu. Během letu na Mars a zpět měla jako každý nováček kosmickou nemoc, ale díky neustálému pohybu bez gravitace se za posledních osm dnů letu velmi zlepšila. Elegantně odlétla z křesla, až se jí dlouhé vlasy rozevlály, zasekla se botami do háčkové rohože na podlaze, tričko na prsou se napnulo, úzký pas prohnul, pravou rukou už držela madlo u dveří a palcem mačkala tlačítko dveřního elektromotoru.

Několik sekund ještě viděl její dlouhé štíhlé prsty, pod pokožkou na hřbetě ruky zahrály šlachy, a ruka zmizela v otvoru dveří.

Zvedl oči ke svému osobnímu počítači, upnutému na pultu.

"Jak odhaduješ svoje šance, Doktore?"

"Za moc to nestojí, záření snížilo můj výkon o pět procent, šest procent kapacity musím vynakládat na rekonstrukci paměti."

"Na Zemi zůstala tvoje kopie, ty zemřít nemůžeš."

Aleš Brix se odmlčel.

"Co palubní komputery, ochranné štíty jim tak blízko Slunce už asi nejsou moc platné?"

"Spustili svoji rekonstrukci, ale oba Kelvini přesto snížily operační rychlost na polovinu. Po třetím oběhu budou Kelvini grogy a vnitřní komputery budou muset zahájit konzervaci lodi, protože po šestém oběhu sotva zvládnou komunikaci se Zemí. Kdyby loď měla jen jeden komputer, byl by z něho díky záření po třetím oběhu jenom šrot."

Tyhle podmínky zvládne pouze komputer typu Nauros v aktivní obálce."

Vešla Barbara. Nepodívala se na Aleše, beze slova usedla do křesla hlavního pilota a zaklapla si přes prsa přítlačný štít.

"Jsme už na oběžné dráze kolem Merkuru," řekl.

Nevěnovala mu pozornost.

"Ale nemůžeme tady zůstat, musíme dolů, na Merkur."

Udiveně k němu otočila hlavu.

"Tahle loď není vybavena pro pobyt v blízkosti Slunce a sluneční záření je tady příliš silné, ublížilo by nám. Z lékařského monitoringu vyplývá, že se u nás obou objevily náznaky srdeční arytmie a zpomalení reakcí."

"Tak se s lodí schvejme za Merkur."

Neusmál se, jeho obličej zůstal bez výrazu.

"Kdybychom nad odvrácenou stranou Merkuru snížili naši rychlost na nulu, zřítíme se dolů. Teď nás před pádem chrání odstředivá síla našeho pohybu. Musíme přistát na odvrácené straně a ukrýt se na základně. Merkur se velmi pomalu otáčí kolem své osy, jednou za šedesát pozemských dnů, a na odvrácené straně nejsou záření a korona tak silné."

"Dobře, ale s tebou nepoletím. Ať pro nás přiletí."

"Kdo?" nechápal.

"No lidé z Merkuru!"

"Merkur je už padesát let neosídlený. Pracuje tam osm dálkově řízených observatoří a automatizovaný důl na selen, občas základny na několik dnů navštíví revizní skupina nebo vědci, provádějící nějaký experiment."

"A když zůstanu na lodi?"

"Čeká tě nemoc z ozáření. Také se jí říká Parkhillova padoucnice."

Zamrkala dlouhými řasami, ale přesto, že uviděl v jejich velkých očích slzy, důstojně odvrátila hlavu. Chápal ji, myslela si, že už vše skončilo, že stačí počkat na záchranou loď.

Zazněl gong, počítač ho upozornil, že je třeba zahájit přípravy k zapnutí motorů.

Neměl čas věnovat se Barbaře, kontrola dat si vyžadovala jeho plnou pozornost. Zažili pětiminutovou tíži 1,8 g, elipsa předpokládaného obletu kolem planety se znovu zakulatila.

Unaveně opřel hlavu o křeslo. Začínají oblet Merkur, za hodinu musí opustit loď.

Přemítal, jestli na něco nezapomněl. Postupoval přesně podle pracovního algoritmu: doplnil pohotovostní zásoby paliva, vzduchu, vody a potravin v raketoplánu, naložil do nákladového prostoru kontejner s kyslíkovými bombami, léky, nouzovými balíčky, dvěma lehkými rezervními skafandry... náklad důkladně upevnil. Skafandry představovaly slabé místo. Našel jen dva těžké protiradiační modely typu Neptum - Gero, které však příliš nechránily před magnetickým polem a některými vlnovými délkami rádiového záření.

Na trenažéru s nimi sjel dvakrát celý kontrolní program, komputerově simuloval jejich použití na Merkur. Řídká atmosféra Merkuru byla agresivnější než atmosféra Neptunu, ale všechny testy vyšly stejně - skafandry budou fungovat padesát pět minut plus minus deset procent. V těchto skafandrech se budou muset vtěsnat do křesel raketoplánu.

Zkoušel to, překážela pouze telemetrika na levém stehně, ale tu odmontoval.

Nevšiml si, že Barbara vstala. Měl ho varovat její pohled, tak nějak se dívá na jedovatého pavouka, který nás skoro kousl.

"Na lodi nemáme modul pro přistání na Merkur," zašeptala nakloněná nad něho.

Vzhlédl k ní. Rty se jí chvěly, obočí měla stažené. Zřejmě během brzdění zase komunikovala s počítačem.

"Mluvila jsem se Zemí, zakázali ti opustit loď!"

"Máme raketoplán."

"Pro Zem!" zakřičela. "Na Merkur s ním nikdo z celé sluneční soustavy nedokáže přistát!"

"Já to dokážu," řekl tiše.

"Ty? Licenci ti vzali před dvěma lety, protože ses zřítíl na Merkur a zabil jiného pilota, a to jsi letěl na merkurském člunu, ne v raketoplánu. Máš špatné psychické testy, proto tě nevzali zpět mezi letce!" Barbara křičela, na krku jí nabíhaly dvě modré žilky. "Chceš nás zabít, co? Ale proč?"

mlčel. Nevěděl, co má říct na to dětské obvinění.

Vrhla se k němu, udeřila ho do tváře a když zachytil její ruce, začala ho škrábat, kam až dosáhla centimetrovými nehty.

Strnula v náhlém nápadu.

"Chceš umřít se mnou, aby ses aspoň tak dostal do televize. Barbara Topolová zahynula s pilotem Alešem Brixí na Merkuru. To by sis přál, aby bylo ve vysílání, že jo?"

Vzrušeně oddechovala, ruce v jeho rukou. Cítil, jak jí pod hebkou pokožkou buší krev.

"Ty bastarde! Ty blázne!" Blýskla po něm očima. "Anebo... Tady jsi mě nemohl obtěžovat, všude jsou kamery, ale na Merkuru...?"

"Musíš lidem více věřit!" zakřičel, zatřásl s ní. "A měla by ses rozhodovat, jestli tě chce zabít nebo znásilnit."

"Pusť mě!" snažila se mu vykrotit. Začala se třást v hysterickém pláči, od tváře se jí rozlétly bublinky slz, ucítil na rtech jejich slanou chuť.

Ale už ji nepustil. Odtrhl ženu od podlahy a jako balík ji pod paží donesl do hangáru číslo jedna. Byl to největší prostor na lodi. Celý jej vyplňoval velký elegantní raketoplán - černý pták zemské oblohy. Vedle jeho aerodynamických křivek vypadaly hranaté marské, plutonské a evropské transportéry jako husy vedle sokola. Vřeteno jeho trupu začínalo titanovým hrotem antény a končilo dvaceti tryskami hlavního motoru. Pod ušlechtilé vykrojenými křídly, která začínala těsně za zobanem, byly zabudovány manévrovací motory.

Motory nebyly spalovací, ale stejně jako u jiných vzdušných transportérů a raketoplánů byl u nich hnací látkou dusík, vyvrhovaný z dýz v podobě plazmy, vznikající v ležrové komoře.

Prudká rána do do břicha mu na chvíli vyrazila dech. Sípavě se nadechl a pustil Barbaru do vzduchu. Měl už dost jejího krocení a navíc dotek jejího těla začal odvádět jeho myšlenky jiným směrem, než bylo vhodné v této situaci.

"Svlíkni se," zavrčel.

Její oči se zvětšily. Podrážkami bot se přichytila magnetické podlahy, zůstala na ní sedět, přikrčená, čekající na jeho pohyb. V její tváři se objevilo pohrdání, úlek, smutek, a ani nemusela otevřít ústa, aby věděl, že si myslí: Nic jiného jsem od tebe celou dobu nečekala.

Musel se usmát, i když ještě cítil její koleno na své ledvině; bylo to silnější než on. Ukázal na dva skafandry, upevněné do stojanů vedle raketoplánu.

"V tom svetr do skafandru nemůžeš."

"Zůstanu na lodi!"

Sakra, přece ji nemůže nacpat do skafandru násilím. Nerozhodně se podíval před sebe.

Na oblém černém trupu raketoplánu uviděl deformovaný odlesk své tváře - rozcuchané vlasy, třídenní vousy, na čele šmouha od silikonového oleje, kterou si udělal někde ve vnitřnostech letadla, divoce se lesknoucí oči, dva škrábance od Barbary. Poslední dny jedl a spal v řídicí kabině a přestal dbát o svůj vzhled. Není divu, že se ho žena bála, že nezískal její důvěru.

Otočil se, vyběhl ven z hangáru. Vzápětí se vrátil s holografickým projektorem. Zvedl hlavu ke kameře na stropě.

"Doktore, šoupní nám sem aktuální záběr Slunce."

Hala potemněla a vzápětí se rozzářila. Obrovský kotouč pohltit stěnu, část stropu a podlahy a zaplál oslepujícím jasem, i když šlo o záběr, prohnáný přes elektronické filtry. Okraje Slunce se vlnily v nesčetných mikroprotuberancích, sluneční skvrny o ploše miliard kilometrů čtverečních dávaly žlutému disku tvář dravce, který už zpozoroval svoji kořist. Viděli mihotavý vznik a zánik tisícikilometrových granulí ve fotosféře, vlákna chromosférických erupcí, delších než spojnice Země - Měsíc, na tváři cítili žár, který obraz vydechoval, i když to byl jenom psychický dojem z pekla, jež se před nimi otevřelo.

Barbara z podlahy hypnotizovaně zírala přes prsty pravé ruky na padesát tisíc stupňů horký vařící se kotel plazmy a plynů.

"To co vidíš nás neohrožuje. Proti teplotě v blízkosti Slunce se kosmolety chrání pomalou rotací kolem osy a kryoakumulátory, světlo ve viditelném spektru je neškodné.

Pro nás je nebezpečná korona, což jsou husté jazyky vodíku a hélia, které šlehaají až k Merkuru, dále erupce elektronů, protonů, jader hélia a dalších prvků, které mají hustotu až dvacet miliónů protonů na centimetr čtvereční a energii tři sta tisíc elektrovoltů, magnetické pole o intenzitě milión ampérů na metr, rentgenové a gama záření, elektrostatické výboje."

"Doktore?"

Komputer pročetl obraz Slunce identifikačními nápisy. Aleš Brixi se unaveně podíval na Barbaru.

"A po těch špatných zprávách mám jednu dobrou - nezasáhne nás sluneční protuberance.

Jednak nemá dosah větší než půldruhamiliónů kilometrů, jednak jsme dostali negativní předpověď."

Odměl se.

"Už teď se záření a magnetické pole zakusuje do naší kostní dřeni, mozku, nervových buněk, do buněk imunologické obrany, ani protiradiační skafandry nám příliš nepomohou.

Musíme se co nejdříve ukrýt pod povrch Merkuru na jeho odvrácené straně."

Barbara vstala, beze slova si stáhla svetr, zůstala před ním stát do půli těla nahá.

Její tvář byla podobná půvabné masce, vyřezané na slonové kosti, zářila z ní velké bělma a sytě modré duhovky jejích očí. Podíval se níže, ale vzrušení z její tělesné blízkosti při pohledu na vařící se Slunce z něho vyprchalo.

Rychle se nasoukali do skafandrů, počkali, až skafandrové komputery zkontrolují hermetičnost a ostatní funkce.

"Šéfe!" uslyšel Aleš v přilbě hlas Doktora.

Komputer ho oslovoval výjimečně, vždy šlo o něco vážného.

"Nenechávej mě tady!"

"Zatraceně," uvědomil si Aleš. Doktor je stále zapojený do řídicího pultu.

"Nenastupuj, hned se vrátím."

Byl zpět za deset minut, s komputerem na rukávu.

"Otevři vstup," nařídil komputeru raketoplánu.

Za chvíli byli zafixováni v pilotních křeslech. Aleš si olízl rty a uchopil knipl ručního řízení. To byl jeho svět, brázdit vesmír v pilotní kabině, cítit, jak těžký stroj reaguje na jeho pokyny nebo pohyby rukou. Byl dobrý pilot, věděl to, uměl se spojit svými nervy s komputerem každé lodi, předvídat oscilace těžiště, teplotu pláště a skoro jako delfín svojí kůží i turbulenci prostředí. Ale zvládne pilotáž nyní, po dvou letech nečinnosti, kdy měl možnost vyzkoušet si jen pár trenažérů? Neselže stroj, určený pro podmínky Země a nyní už několik dnů vystavený silnému slunečnímu záření?"

Ťukl do panelu před sebou, ve vzduchu před ním se objevily velké zelené číslice 5:29.

Ještě pět minut zbývá ke startu.

"Jak se jmenuješ, komputere?"

"Leo, pane," odpověděl počítač raketoplánu.

"Sjeď znovu kontrolní program předstartovní přípravy, pak zrychleně simuluj let a oznam mi závady, Leo. Zkontroluj své funkce pomocí Silverstonu."

"Ano pane."

Zamyslel se, a pak se rozhodl. Neřekne Barbaře, že bude pilotovat ručně. Uměl si představit její reakci a on se nesmí nechat vyvést z koncentrace.

Otočil k ní hlavu. Dívala se na něho, vážně a smutně. Nevěděl, jak dlouho ho pozorovala, možná od chvíle, kdy se zaklesli do křesel. Opět ho dojmula její krása. Pro hezké ženy muži bojovali před několika sty lety v soubojích, možná, že i on bojuje o Barbaru.

Ale s kým, se Sluncem? A proč to nevzdal už před několika dny, vždyť nenáviděl ten svůj život se zlomenými křídly, s Kainovým znamením ve svém svědomí. Ušklíbl se, protože věděl, že kdyby zůstal po havárii na Ohnivém draku sám, pravděpodobně by ho jeho pud sebezáchovy k tak horečné aktivitě nevyburcoval. Způsobila to svou přítomností Barbara, ta ho nějakým způsobem spojovala se Zemí, s ostatními lidmi, i když mu dávala najevo většinou jen opovržení. Možná, že byl takový estét, že nemohl nechat zemřít tak krásnou bytost? Nebo se v něm probudily rytířské sklony k ochraně slabších?

Na hodinách stálo 0:17. Barbara se na něho stále dívala.

"Nechtěla jsem být taková... hrubá," řekla skoro neslyšně.

Překvapeně na ni pohlédl. Jak může být tak pokrytecká! Několik dnů ho ignorovala nebo urážela. Teď, kdy cítí, že je odkázána na jeho rozvahu a správné reakce, ho chce psychicky povzbudit, aby zvětšila svoji šanci na záchranu?

Hala za sklem zmizela, jak se průzor pokryl tmavým filtrem. Ucítil otřesy pohybujících se vrat hangáru, raketoplán se na točně otočil, na obrazovku naskočil obraz černého hvězdného nebe před nimi. A najednou poznal, že letí, i když raketoplán ještě vězel polovinou svého trupu v Ohnivém draku. Letí, letí... Po dvou letech poprvé za kniplem, kdy na jeho jediný pohyb vytrysknou z motorů tuny média a loď se vydá, kam ji pošle jeho vůle. Natáhl vzduch do chřípí, oči mu na okamžik pokryl slzný film.

"0:00 START," blesklo před ním a elektromagnety vymrštily raketoplán do volného prostoru.

Vpravo zaplálo Slunce, ale filtry je vzápětí odstínily, a dole pod nimi se objevil Merkur, velký a majestátní, s povrchem spáleným slunečním žářem a pokrytým tisíci krátery.

Šenovské Řídicí středisko kosmických letů se ještě před hodinou podobalo úlu, do kterého vnikl cizí trubec - nervozita se šířila jako kruhy ve vodě z několika zdrojů. Kybernetici s červenýma očima studovali na displejích u páté šesté kávy záznamy o chování komputerů během letu, telemetrické a ležroví inženýři rozebírali do posledního šroubku holografické modely ležrů, raket a zaměřovačů na palubě Ohnivého draka, spojaři počítali, proč Drak nezachytil vysílání z Erosu 3 na svoji anténu v ose, konstruktéři ve všech svazových státech federace si lámali hlavy nad poškozením hlavních motorů. A trubec neschopnosti, nekompetentnosti a nedbalosti, vypuštěný veřejným míněním létal střediskem a hledal místo, kde usedne.

Teprve před hodinou přišel hlavní astronom Lajos Bánocay spolu s Leo Hlineckým na pravou příčinu tragédie - meteorový roj, který přiletěl rychlostí 172 kilometrů za sekundu z oblastí mimo Sluneční soustavu. Byl malý a směřoval přímo ke Slunci. Slunce většínu meteorů pohltilo, ale několika se podařilo uniknout z jeho gravitačního pole, průletem získaly ještě větší rychlost a ukryty v radiačním poli hvězdy letěly proti Ohnivému draku. Po zásahu ležrovým dělem meteoru vybuchly, protože to byly chondrity s ledovým jádrem. Urychlené prachové částičky pronikly i přes plazmovou bariéru, položenou výbuchem obranné rakety. Při své rychlosti 186 kilometrů za sekundu, ke které nutno připočítat rychlost vstřícně letícího Ohnivého draka, proletěly kosmoletem, jako by byl z vosku.

Nyní už bylo po všem. Rolf Sikora seděl pouze v košili s povolenou vázankou na židli, zády opřen o jeden z vypojených komunikačních pultů. Dvacet čtyři lidé zahynuli, zprávy o tragédii oblétny zeměkouli, ale zde ještě před chvílí neměli čas na smutek. Loď za pět miliard grošů je však už na stabilizované dráze kolem Merkuru a dva lidé na ní žijí. Je to smutné, že později také zemrou na Parkhillovu padoucnici, ale to už bude starost lékařů ze Síría, který odstartoval před osmi dny z oběžné dráhy Venuše.

Sikora usrkl kávy a chtěl pokračovat v rozhovoru s Aloisem Martínkem, ale ten neodpověděl.

Otočil se. Martínek nespál, naopak, s otevřenými ústy zíral na obrazovku. Jeho prsty se začaly míhat po klávesnici, levou rukou přivolával kolegy.

Sikora se zahleděl na pomocný displej.

"Co děláš, Lojzo, proč mícháš v komputeru záběry Draka hned z osmi pozorovacích stanic?"

"On opustil loď!"

"Cože? Vždyť neměl na čem! Zakázal jsem mu použít raketoplán."

Sikora se naklonil před obrazovku. Komputer zpracoval záběry osmi družicových a planetárních stanic a zobrazil svoji rekonstrukci oblastí kolem Ohnivého draka. Největší informační podíl mělo vysílání z Draka a z merkurských základů. Raketoplán se leskl nad šedožlutým povrchem Merkuru jako černý opál. Letěl pozpátku a chrtil ze svých dýz sloupy ohně, desetkrát delší než byl sám. Planeta pod ním se zdánlivě zmenšovala, jak se její části propadaly do tmy, černá tlama z ní vykusovala stále větší kus.

"Věděl jsem, že je to cvok," zavrčel Rolf Sikora. "Chce přistát s raketoplánem na planetě bez atmosféry. A klesá sto metrů za sekundu!"

"Ale Merkur má řídkou héliovou atmosféru," ozval se jeden raketový technik.

"Deset tisícín pascalu? To není atmosféra," zamračil se Sikora. "Půjde dolů jako kámen, křídla mu nebudou nic platná."

"Chce přistát na dýzách," vydechl Leo Hlinecký, "a chce to zmáknout na poloviční oblet."

"Jen zabije sebe a Miss Evropu," ozvalo se z hloučku před obrazovkou.

"Kterej počítač mu tu pilotáž na dýzách udělá?" zeptal se Bánocay a nečekal na odpověď.

Muži ve středisku znali podrobně raketoplány, vždyť se montovaly v Brně, a věděli, že každý počítač se musí učit to, co pak dělá. Nikdy ovšem neslyšeli o tom, že by někdo učil přistávat raketoplán svisle, na trysky motorů.

"Drak říká, že Brixí pilotuje ručně," ohromeně řekl Martínek. Nečekal na svolení šéfa a přepnul obraz na velkou projekci. Všechny hlavy se zvedly ke štíhlému vřetenu raketoplánu, který se už značně přiblížil k povrchu planety. Základny na Merkuru si letící objekt předávaly jako štafetu, ještě stále jej v infrapásmu snímal také daleko vpředu letící Ohnivý drak. Zelené jiskření napovídalo, že komputer střediska jen s námahou udržuje na základě řídkých dat radiolokátorů a infrapřístrojů celistvý nepřerušovaný obraz.

Fascinující podívaná pokračovala, na vedlejším pultu někdo zapnul přímý televizní přenos raketoplánu i s expresivním komentářem televizního hlasatele. Zespu se k letounu připlížily nejvyšší krátery, jejich vrcholky se míhaly kolem, ale let merkurské krajiny pomalu ustával, byl stále pozvolnější.

"Přistane na Tende Leum."

"Ne, na naší Norice!"

"Tende Leum je líp vybavená a má ji na letová dráze."

A potom muži spatřili něco, co dosud nikdo z nich neviděl. Raketoplán se při brzdění letu pomalu zvedl z vodorovné polohy špicí vzhůru a ve chvíli, kdy rychlost vzhledem k povrchu Merkuru klesla na nulu, zůstal viset v prostoru, tancoval na hlavním a křídelních motorech jako vzpurný hřebec, držžený na uzdě pevnou rukou. Visel asi dvě stě metrů nad povrchem Merkuru a údery jeho raketového ohně vířily hluboko pod ním hustá šedá oblaka prachu. V sále bylo ticho, pouze televizní hlasatel z vedlejšího pultu něco rychle drmolil. Velká černá křídla letounu občas hodila do kamer prasátko, jak stroj mírně osciloval kolem své osy. Jeho špice zakolísala, zdálo se, že raketoplán padá, ale pilot pád podebral pohybem. Raketoplán se znovu rozletěl nad vypálenou pustinou, posetou krátery.

"Vzal kurs na Noricu!"

"Proč to udělal?"

"Hledá si místo pro hrob."

Vzápětí začala dodávat většina informačních impulsů merkurská základna Středoevropské federace Norica. Její kalibrované detektory s chalkogenidovou optikou, jimiž počítač základny sledoval provoz v selenovém dolu, se zvedly vzhůru a zachytily do svých čidel předmět, jaký ještě nesnímaly. V sále střediska zaduněly reproduktory, kterými až sem dolétly z Merkuru s dvanáctiminutovým zpožděním zvuky, jež vydávala merkurská půda pod údery plazmy ze tří motorů.

"Proč letí přímo k základně, přistávací plocha je přece vlevo?"

Teprve teď si většina mužů uvědomila pilotův problém. Raketoplány přistávaly vždy jako dopravní letadla na Zemi - na podvozek, a nebyly vybaveny vzpěrami pro přistání "na dýzu".

Co si má počít raketoplán na Merkuru, když nemůže použít žádný z obou způsobů přistání?

Stroj, vzpřímený jako svíčka, se přiblížil k šedožluté třicetimetřové skále, kterou až sem kdysi vyvrhl z povrchu Merkuru meteorit, očesal svým ohněm její základnu až na kompaktní kámen, klesl na výšku pět metrů a začal nerozhodně na balvan nalétávat.

Byla to však jenom zdánlivá nerozhodnost. Raketoplán najednou přilehl ke skalní stěně, jeho chvění kolem osy se zastavilo, mikrofony na Merkuru sejmuly z půdy ošklivý zvuk trhajícího se plechu. Ale stroj stále žil a dýchal ohnivými fakulemi. Pomalu klesal níž a níž, až zůstal nehybně stát, opřený šikmo o skálu.

Teprve teď si Rolf Sikora uvědomil to, co většina ostatních chlapů cítila od začátku - tenhle kousek s raketoplánem nebyl činem člověka, jehož vědomí

nevydrželo blízkost plamenného jícnu Slunce, nebo podnik hazardéra, který podlehl panice a bezhlavě se vrhl první cestou, kterou uviděl. To byla ukázka vrcholné chladnokrevné pilotáže, kdy rozhodovaly zlomky milimetrů a sekund. V mládí pracoval v leteckých závodech v Brně jako zalétávač raketoplánů a patřil mezi elitu v této branži, ale přesně věděl, kdy by na místě Brixio havaroval - nedokázal by udržet rovnováhu stroje už v oblouku dvacet kilometrů nad planetou. Utřel si z čela studený pot.

Sál vydechl, ozval se řev z dvou desítek hrdel. Rolf Sikora se rozhlédl. Muži se navzájem překřikovali, uznale se šklebili, všichni byli opět chvíli hrdí na to, že patří ke středisku, do Středoevropské federace. Vždyť ukažte jim Američana, Západoevropana, Rusa nebo Číňana, který by něco takového dokázal!

Jejich radost utála exploze, nečekaně zaduněla z reproduktorů. Alois Martínek zapnul obraz pouze na radiolokaci.

"Je to dobrý, dal pokyn k odpálení ochranného štítu u vchodu na základnu."

V zrnitém obrazu, vytvořeném počítačem na základě impulsů infračervených noktovizorů, magnetometrů, radiolokátorů, supravodivých kvantových interferenčních detektorů plném poruch, se objevily dvě bílé postavičky. Klopýtaly, padaly, ale byly stále blíže schodiště, které vedlo pod zem.

"Mám je na denním světle, komputer základny kolem nich zapnul osvětlení," vykřikl Martínek.

Obraz přeskočil z komputerové rekonstrukce na reál. Byli na Merkuru a dívali se z výšky tří metrů nad zemí přes šedobílou prachovou clonu na dva lidi, vzdálené 180

milionů kilometrů.

"Beru vysílání jejich skafandrů i obraz zevnitř."

Na projekční ploše se objevily dvě tváře - muže a ženy. Brixí byl bledý, s rozpraskanými rty. Namáhavě supěl, ze spánků a čela mu stékaly pramínky potu. Barbařiny oči se horečně leskly v ostrém světle, které zvnějšku zalévalo přilbu, dlouhé řasy měla slepené slzami, z nosu jí vytékal tenký proužek krve, ale muži na ni hleděli s obdivem a zbožnou úctou.

Už dlouho věděli, že je to žena jak má být, ale že dokáže s lišákem Brixim utéct z kosmoletu, řítícího se do Slunce, to by od krásné herečky přece jenom nečekali. Stala se jednou z nich.

Všechny televizní sítě snímaly ze všech nabízejících se obrazů pouze Barbařinu tvář.

A tak se stalo, že několik milionů diváků, kteří si potrpěli ve filmu na větší tah na bránu, přepnulo televizor na jiný kanál a ani nezaregistrovalo, že šlo o přímý přenos.

Sen mu unikal, ale nechtěl se ho vzdát. Zavřel pevně oči, přitáhl si deku. Opět uviděl hubenou opálenou tvář advokáta Libora Popelky, jak se na něho šklebí z obrazovky.

"Tiskový mluvčí ministerstva vnitra generálmajor Jan Benda přiznal mé žádosti o vydání spisů statut zvláštního zájmu. Věděl, že Nejvyšší soud by spisy na základě nových faktů stejně nařídil zveřejnit, a tak je mám tady!"

Popelka triumfálně ukázal do obrazu paměťový štítek.

"Je to dynamit, sami sebe tam usvědčují, že tě použili jako pokusného králíka, pustili do tebe rádiové vlny o energii šestnácti tisíc ergů na čtvereční centimetr za sekundu."

Ruka, mávající štítkem, zmizela.

"Je to zpracované s vojenskou důkladností," poklepal advokát opět na štítek, "časy, plánky, záznamy přístrojů, záběry z vnitřku přistávacího modulu, snímky trosek na Merkuru, lékařská zpráva o tobě a výsledky pitvy Bulatoviče. jenom jména řešitelů výzkumného úkolu a písemné příkazy chybí, ale demisi už podali Robert Kunkel a Jiří Peřina z ministerstva. Představ si," Libor Popelka se předklonil, "že šest televizních společností a deník Dnešní svět se přeplácelo, aby získaly exkluzivní právo na rozhovor s tebou. Slíbil jsem to českému Telerádiu za tři sta tisíc. Za deset procent provize?" advokát se zkoumavě podíval z obrazovky.

"Co říkáš, Aleši, deset procent, je to spravedlivá odměna? No tak, Aleši, Aleši...!"

Aleš Brix se definitivně probudil a otevřel oči. Na okraji jeho postele klečela Barbara, zneklidněně se mu dívala do tváře a lehce třásla jeho ramenem.

"Aleši, Aleši..."

"Aleši..." vydechla radostně, když zpozorovala jeho pohled.

Vypadala jako bohyně, vlasy na záda, pečlivě upravené do mírné rozcuchanosti, diskrétní make-up, ušlechtilé rysy tváře, velké oči s chrpově modrými panenkami na krémově bílém pokladu bělma, výrazné růžové rty, pravidelné perly zubů.

Strčila mu před oči vztyčený štíhlý ukazováček.

"Kolik vidíš prstů? No tak řekni, kolik?"

Co má být zase tohle? Proč mu šermuje dlaní před obličejem? Zamračil se a znechuceně se rozhlédl, kde je Doktor. Ležel na stolku vedle postele. Posadil se a sáhl po něm.

Zpozoroval, že je oblečený do nevkusného pyžama s velkou tygří hlavou na prsou.

"Podám ti ho."

Barbara se natáhla přes lůžko a zaklapla mu komputer na zápěstí.

Chtěl odhrnout přikrývku, aby vstal, ale žena ho přitlačila do polštáře.

"Nesmiš vstávat, jsi ještě slabý."

Nedůtklivě chytil její paži na svém rameni a odsunul ji stranou. Potlačila zasténání bolesti z jeho stisku. Předklonil se. Opravdu se cítil slabý, ale nevěděl, jestli proto, že mu kručí v žaludku, nebo proto, že zíral na štíhlá Barbařina stehna. Žena klečela na posteli a sukně se jí vyhrnula až do klína.

Znovu si lehl. Zvedl pravou ruku, pustil ji volným pádem na deku. Asi třetina gé, jsou stále na Merkuru.

"Nemělas mě budit," zamumlal a zavřel oči. "Odejdi."

Teprve teď si uvědomil, že slabost vychází z jeho hlavy. Připadala mu jako velký nafukovací míč, do kterého občas kopne nějaké dítě. Sáhl si na ni. Nahmatal tlustou vrstvu obvazů.

Rozhlédl se po místnosti. Byl to pavilon intenzivní péče merkurské základny Norica.

Nalevo panely medicínské techniky, napravo chapadla medirobotu, před ním velká obrazovka pro projekci lékařských vyšetření a testů. Teprve teď si vzpomněl. Na jídelnu plnou nehybných vznášejících se těl, obrazovku ukazující ohnivý chřtán Slunce, raketoplán na dýze...

Na rtech ucítil násosku.

"Napij se trochu výživy."

Bezmyšlenkovitě potáhl. Záchvat kašle ho vymrštil do sedu, přikryl si ústa plná teplé sladké kaše, polkl.

"Jak dlouho...?"

"Ležíš už pět dní. Máš těžký otřes mozku, skafandrový komputer do tebe nastříkal plný zásobník histronalu, abys došel od raketoplánu na základnu. Bylo ho tolik, že ses tady svalil jako špalek a od té doby skoro pořád spal."

Zamyšleně vzal z její dlaně plastickou láhev s výživou a potáhl. Z nálepky se na něho dívala tlustá bílá kočka, nápis na láhvi hlásal: LABO 8. Sípavě se rozkašlal.

"Kdes to vzala?" Odhodil výživu. "Je to žrádlo pro laboratorní kočky."

Zahleděl se na její užaslou tvář.

"Tys mě s tím krmila celých pět dní?" zeptal se nevěřícíně.

Vstala z postele, přitiskla se k laboratorní stěně. Teprve odtud přikývla.

"Nic tuhého jsi nechtěl jíst, Aleši."

Podíval se na ni, jak stojí před ním, oblečená v bílém tričku o dvě čísla větším a kárované sukně nad kolena. Polkl a řekl:

"Běž pryč!"

S překvapením uviděl v jejích očích slzy.

"Máš tady nahrané relace ze Země," zašeptala a vyklouzla ze dveří.

"Kdy pro nás přiletí, Doktore?"

"Za dva dny. Sírius letí stále na plný tah, i když vám už nic nehrozí:"

"Jak dlouho ještě budeme ve slunečním stínu?"

"Dvacet osm dní."

Aleš přikývl.

"Tak mi pusť ty nahrávky," řekl nakonec.

Na obrazovce se objevila tvář jeho bývalého obhájce Libora Popelky, po ztroskotání merkurského přistávacího modulu ho u soudu vysekal z nejhoršího.

"Tiskový mluvčí ministerstva vnitra generálmajor Jan Benda přiznal mé žádosti o vydání spisů statut zvláštního zájmu. Věděl, že Nejvyšší soud by spisy stejně na základě nových faktů stejně nařídil zveřejnit, a tak..."

Strnul úžasem. S pootevřenými ústy sledoval znovu snímek, který se mu zdál, ale nyní to nebyl sen. Dech se mu zrychlil, nitro zaplavily tisíce bodajících jehliček, srdce začalo bušit do hrudního koše jako na buben. Vyskočil z postele a ve stoje, vrávoraje mezi postelí a obrazovkou zkontroloval parametry nahrávky. Byla autentická. Doktor ji jako nejdůležitější zprávu zařadil na začátek.

"Barbaro!" zakřičel a zapotácel se.

Žena vešla dovnitř, vrhla pohled na obrazovku a podepřela Aleše, aby se mohl posadit na židli.

"Obnovili proces! Advokát říká, že mě z letové křivky sundali vojáci!"

"Já vím."

"Jsem nevinný, nikoho jsem nezabil!"

Kývla s úsměvem hlavou.

"Nahoře sis myslela něco jiného," zabručel překvapeně.

"Doktore, pusť nám včerejší interwiev," řekla Barbara.

Obrazovku rozpůlil modrobílý proužek. V levé části stál reportér, v pravé Barbara.

Obrazovka neubrala nic z její krásy. Kamera najela doprava na polodetail, Barbařina fotogenická tvář se obrátila k divákům, usmála se.

"Obracím se k vám všem z Merkuru, kam mě, dá-li se to tak říct, zavál osud. Možná jste sledovali fantastickou pilotáž Aleše Brixiho, jenom díky němu jsme se zachránili, a ptali se, jak je možné, že tento bývalý pilot právě zde na Merkuru havaroval před dvěma roky s merkurským přistávacím modulem. Také mně to leželo v hlavě, a tak jsem se během bezvědomí Aleše Brixiho pokusila vytáhnout z jeho osobního komputru podrobnosti.

Komputer se letu, který skončil katastrofou, nezúčastnil, ale obsahuje všechny další záznamy, také snímek ze soudního přelíčení. Vyšla jsem ze stejného předpokladu jako Alešův obhájce, a sice, že příčinou zřícení modulu byl silný impuls elektromagnetického záření. Trochu důkladněji jsem ale prošetřila možnost, že impuls přišel ne ze sluneční protuberance, ale z Merkuru. Federální ministerstvo vnitra zde totiž mělo několik dní výzkumnou skupinu, pro kterou Aleš Brixí pracoval. Vojáci z ministerstva zfalšovali po havárii záznamy všech elektromagnetických čidel na základně i na družicích, ale zapomněli na jeden robot."

Barbara se podívala na zem, kamera rozšířila záběr na celek a zvětšila kraba u Barbařiných nohou.

"Na Merkuru mají i jednoduché roboty směrové snímáče světla, rádiových vln a gama záření. A tento robot si uchoval v paměti údaje o rádiovém impulsu, který vyšel z této základny a zasáhl letící modul."

Kamera velmi dlouho snímala neforemného robota a současně i štíhlé opálené nohy Barbary.

Režisér se vyznal ve svém řemesle.

Aleš zíral do prázdna, stále nemohl uvěřit.

"Televizní šoty," řekl Doktor a pustil na obrazovku záběry o Alešově případu.

"...veřejné mínění pobouřeno vojenskými zkouškami..., eskamotérské přistání, hodné první pilotní třídy s hvězdou..., ... Miss Evropy Barbara Topolová objevila pravdu..., apelace poslanců demokratické a lidové strany na ministerstvo vnitra..., podám jménem Aleše Brixiho žalobu s návrhem odsoudit ministerstvo k výplatě miliónů odškodnění za utrpění tělesné a duševní újmy..., koupit výlučná práva na autobiografii..., věděla jsem, že je nevinný..." Obrazy se na Aleše valily jeden za druhým a on začínal pomalu chápat, že jeho noční můra odlétá pryč. A pochopil také, co pro něho Barbara udělala.

Uvěřila mu, věnovala několik dnů pro nalezení důkazů a svým osobním půvabem, kouzlem a vlivem dokázala strhnout veřejné mínění na jeho stranu. Mohlo to dokázat pouze málo lidí a on měl to štěstí, že je náhoda svedla na chvíli dohromady.

Ale za několik dnů se jejich cesty opět rozejdou, stane se pro něho opět jen nedosažitelným krásným televizním obrázkem. Podíval se na ni, ale nedokázal ze sebe vypravit ani hlásku. Mlčky na sebe hleděli. Odkášlal si, vstal, musí se přece upravit před televizním spojením se Zemí. Zatočila se mu hlava, ale Barbara stála nablízku. Když ho ukládala na postel, cítil její tělesné teplo od pat až po ramena i přes flanelové pyžamo.

Usmála se.

"Na něco jsme celou dobu zapomínali."

"Na lásku!" pokusil se zažertovat.

"Pořádně se najít!" odpověděla se smíchem, "na lásku jsi příliš zesláblý," dodala tiše.

Další dva dny uplynuly Alešovi a Barbaře velmi rychle. Základnu Norica opouštěli dokonce s určitou dávkou nostalgie. Ve výsadkovém modulu seděl Aleš trochu zamyšlen. Barbara počkala, až je přestane snímat robot Telerádia televizní kamerou, a chytila Alešovu dlaň.

"Na co myslíš, tygříku?"

"Nejde mi do hlavy, jak mohla policie přehlédnout ten jeden robot se záznamem rádiového impulsu vyslaného proti mému modulu. A jak tys dokázala toho robota najít mezi stovkami robotů a zařízení s čidly a pamětí."

"Žádný takový robot neexistuje. Blufovala jsem."

Překvapeně na ni pohlédl. Zasmála se, stiskla mu ruku.

"Neboj, nedělám to často."